

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem**,
sídlem Moskevská 1531/15, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevyřídil jeho žádost o poskytnutí informace ze dne 9. 3. 2018 v části, ve které požadoval informaci týkající se dat o měření faktorů prostředí a ovzduší prováděných na základě objednávek jiných subjektů než hygienických stanic.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 9. 3. 2018 požádal žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o „poskytnutí veškerých níže uvedených dat o měření faktorů prostředí a ovzduší uložených v centrální databázi LabSystém, kniha 3. – faktory prostředí a ovzduší:
 - označení zadavatele (objednatel),
 - způsob zadání zakázky (objednávka, smlouva, ...),
 - termín splnění zakázky,
 - jméno osoby, která zápis provedla,
 - číslo / název / označení vzorků,
 - datum, příp. čas měření / odběru vzorků,
 - místo měření / odběru vzorků,
 - předpis, na jehož základě bylo měření / odběru vzorků provedeno,
 - tzv. matrice (slouží k dalšímu dělení systému – v případě hluku je např. specifikováno, zda se jedná o studii hluku, měření hluku a vibrací, měření hluku v mimopracovním prostředí, měření hluku v pracovním prostředí),
 - garant (osoba pověřená kontrolou postupů při vyřizování zakázky),
 - způsob měření / odběru vzorků,
 - účel měření / odběru vzorků,
 - jména osob, které měření / odběru vzorků provedly,
 - jména osob, které byly měření / odběru vzorků přítomny,
 - jména osob, které odebrané vzorky předaly do laboratoře,
 - pracoviště, které zakázku vyřizovalo,
 - zda byl vyhotoven protokol,
 - zda byla vyhotovena faktura,
 - odkaz, kde je v elektronické podobě uložen protokol, který je výsledkem zpracování zakázky (tyto protokoly jsou vytvářeny zpravidla ve formátu .doc, .xls nebo .pdf)“.
3. K výzvě žalovaného svou žádost dne 16. 3. 2018 upřesnil tak, že žádal o data, která jsou uložena v uspořádané podobě databáze v centrálním úložišti žalovaného, k němuž přistupuje žalovaným používaný program LabSystém v aktuální verzi, a to bez ohledu na to, kdy došlo k uložení dat nebo jejich „shromáždění“. Dne 3. 4. 2018 od žalovaného obdržel přípis, podle kterého mu byly v příloze zaslány požadované informace vztahující se k působnosti povinného subjektu vymezené v § 86 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). K přípisu byla přiložena tabulka s údaji o měření faktorů prostředí a ovzduší, která je podle žalobce neúplná, neboť žádal o poskytnutí veškerých dat, avšak v tabulce obsažená data se týkají pouze měření prováděných žalovaným na základě objednávky hygienických stanic. Žalobci je přitom známo, že žalovaný běžně provádí měření faktorů prostředí a ovzduší i bez objednávek hygienických stanic. V části týkající se informací ohledně měření prováděných bez objednávek hygienických stanic zůstal žalovaný nečinný, když tyto informace neposkytl ani žádost v tomto rozsahu nebyla odmítnuta. Žalobce proto dne 5. 4. 2018 podal na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postup žalovaného stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Dne 20. 4. 2018 mu bylo doručeno rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 4. 2018, č. j. 15354/2018-NH-30.1.4-6.4.18, kterým byl postup žalovaného potvrzen. Žalobce uzavřel, že bezvýsledně vyčerpal dostupné prostředky ochrany, přesto se požadované informace nedočkal, neboť neobdržel všechna data vymezená žádostí, ale pouze jejich výběr.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž popsal průběh řízení. Uvedl, že ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ je povinným subjektem s povinností poskytovat informace vztahující se ke své působnosti. Jeho působnost je pak vymezena v § 86 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle kterého se *zřizují zdravotní ústavy se sídlem v Ústí nad Labem a v Ostravě k vyšetřování a měření složek životních a pracovních podmínek, výrobků, k vyšetřování biologického materiálu a k provádění biologických expozičních testů pro účely výkonu státního zdravotního dozoru a dále ke sledování ukazatelů zdravotního stavu obyvatelstva, monitorování vztahů zdravotního stavu obyvatelstva a faktorů životního prostředí a životních a pracovních podmínek, přípravě podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a pro činnost orgánu ochrany veřejného zdraví jako složky integrovaného záchranného systému, k podílení se na provádění místních programů ochrany a podpory zdraví, jakož i k výchově k podpoře a ochraně veřejného zdraví a k poskytování poradenských služeb a dalších služeb na úseku ochrany veřejného zdraví. Zdravotní ústavy jsou příspěvkovými organizacemi; funkcí jejich zřizovatele plní Ministerstvo zdravotnictví. Zdravotní ústavy mohou v hlavní činnosti dále poskytovat pracovnělékařské služby, specializovanou diagnostickou a ambulantní péči v oblastech mikrobiologie, imunologie, alergologie a parazitologie, provádět genotoxikologická a cytogenetická laboratorní vyšetření, vyšetření anti-HIV protilátek, referenční činnost, klinické hodnocení účinků léčiv, očkovacích látek a zdravotnických prostředků a ohniskovou dezinfekci, dezinsekci a deratizaci.*
5. Zdravotní ústav je příspěvkovou organizací, která si vedle příspěvku zřizovatele Ministerstva zdravotnictví musí obstarat peněžní příspěvky na hlavní činnost. V rámci této tzv. jiné činnosti poskytuje na objednávku a za úhradu jiným právnickým a fyzickým osobám služby uvedené ve statutu vydaném podle § 86 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. Výsledky této činnosti ani podmínky jejich poskytování však nepodléhají veřejné kontrole a žalovaný není povinen je poskytovat jiným osobám ani zveřejňovat. Dále poukázal na to, že s ohledem na akreditaci a povinnost řídit se mj. ČSN EN ISO/IEC 17025 – Všeobecné požadavky na kompetenci zkušebních a kalibračních laboratoří, konkrétně čl. 4.2 Důvěrnost, se až na výjimky všechny informace získané nebo vytvořené během provádění laboratorních činností považují za chráněné a důvěrné.
6. Předal-li proto žalovaný žalobci data vztahující se pouze k měřením prováděným pro účely výkonu státního zdravotního dozoru, splnil tak svou informační povinnost, neboť data získaná při poskytování služeb jiným subjektům než krajským hygienickým stanicím mu nebyl povinen poskytnout. Ve vyjádření žalovaný poukázal na závěr Ústavního soudu v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, ve kterém akcentoval pojetí informace v tom směru, že se vztahuje především k údajům, která „*mají vztah k veřejnému životu nebo souvisejí s veřejným zájmem*“. Vždy je třeba vyložit, zda se požadovaná informace vztahuje k zákonem vymezené působnosti povinného subjektu, u níž je s ohledem na veřejnoprávní rozměr (resp. veřejný zájem) dán legitimní zájem veřejnosti na seznámení se s relevantními informacemi ve jménu efektivní veřejné kontroly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Závěrem žalovaný podotkl, že žádosti o informace podávané JUDr. Walterem pokládá s ohledem na jejich množství za šikanózní.

Replika žalobce

8. V následně učiněné replice žalobce uvedl, že žalovaným provedený výklad § 2 odst. 1 Infz a § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví považuje žalobce za nesprávný. V prvé řadě § 2 odst. 1 Infz neomezuje povinnost poskytnout informace pouze na informace týkající se „hlavní působnosti“ (nebo „jádrové činnosti“) povinných subjektů. Pokud navíc žalovaný dovozuje, že jeho informační povinnost se týká pouze působnosti vymezené v § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, pomíjí, že podle tohoto ustanovení do jeho hlavní působnosti spadá také (i) příprava podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a (ii) poskytování dalších služeb na úseku ochrany veřejného zdraví. Podle žalobce je přípravou podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik třeba rozumět také měření fyzikálních škodlivin, zejména hluku, vibrací, osvětlení, prašnosti, neionizujícího záření a mikroklimatických podmínek v pracovním a životním prostředí (takto je uvedený pojem definován v čl. 3 alinee 6 Statutu povinného subjektu ze dne 2. 1. 2003). I pokud by měření faktorů prostředí a ovzduší provedené zdravotním ústavem na základě objednávky fyzické nebo právnické osoby nespádalo pod kategorii činností (i), nepochybně pak spadá pod sběrnou kategorii (ii).
9. Žalovanému dále vytkl nesprávnost závěru, podle kterého není nečinný, pokud žalobci neposkytl data vztahující se k „jiné činnosti“, představované podle žalovaného službami uvedenými ve statutu a poskytovanými fyzickým a právnickým osobám. Žádost o informace měl i v tomto případě vyřídit některým ze způsobů předpokládaným InfZ. Měl-li např. za to, že se některá z vyžádaných dat netýkají jeho působnosti, měl žádost v tomto rozsahu odložit.
10. K citované judikatuře a obecným úvahám o vztahu požadovaných informací a veřejného zájmu uvedl, že činnost žalovaného v rámci měření prováděného pro soukromé subjekty zpravidla dopad na veřejný zájem má. Ty si totiž měření faktorů životního a pracovního prostředí objednávají z důvodu potřeby prokázat splnění limitů stanovených právními předpisy k ochraně veřejného zdraví a životního prostředí, tj. k ochraně veřejného zájmu. Kromě toho podle žalobce žádost o informace není podmíněna veřejným zájmem, ale je pouze skutečností, která může vyloučit uplatnění zákonných důvodů, pro které by se jinak informace mohly odepřít.
11. K povinnosti žalovaného řídit se normou ČSN EN ISO/IEC 17025 žalobce uvedl, že právo na informace má ústavněprávní základ a nemůže být omezeno mimoprávní, technickou normou.
12. Uzavřel, že případná šikanózní povaha žádosti mohla být důvodem pro odmítnutí, nikoli pro nevyřízení žádosti. Tato žádost však podle něj sleduje legitimní cíl. K podání přiložil Statut žalovaného.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
14. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

15. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem je příspěvkovou organizací zřízenou podle § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví k plnění úkolů a poskytování služeb na úseku ochrany veřejného zdraví, přičemž funkci jeho zřizovatele plní Ministerstvo zdravotnictví.
18. K otázce pasivní legitimace soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: „Označení na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. (...) [Soud] nezkoumá, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.“
19. Soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobce dne 9. 3. 2018 žalovanému doručil žádost o poskytnutí informací označenou jako žádost podle InfZ, kterou následně k výzvě žalovaného ze dne 16. 3. 2018 upřesnil na tak, jak uvedl v žalobě (viz 2. a 3. odstavec odůvodnění tohoto rozsudku). Ve výzvě ze dne 16. 3. 2018 žalovaný žalobci sdělil, že jeho informační povinnost se vztahuje pouze k jeho působnosti, a není proto oprávněn poskytovat data ani údaje získané v rámci zakázek realizovaných v rámci soukromoprávního vztahu a hrazených z vlastních prostředků klientů nebo zákazníků. Dne 3. 4. 2018 žalovaný zaslal žalobci přípis, podle kterého mu byly v příloze zaslány požadované informace vztahující se k působnosti žalovaného vymezené v § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Mezi účastníky není sporu o tom, že k přípisu přiložená tabulka s údaji o měření faktorů prostředí a ovzduší obsahuje pouze data týkající se měření prováděných žalovaným na základě objednávky hygienických stanic. Žalobce proti postupu žalovaného podal dne 5. 4. 2018 podání označené jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, ve které namítal, že vyžádaná informace nebyla poskytnuta úplně, protože jeho žádost nebyla v tomto směru omezena. O tomto podání bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 4. 2018, č. j. 15354/2018-NH-30.1.4-6.4.18, kterým byl postup žalovaného podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrzen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ministerstvo zdravotnictví v rozhodnutí uvedlo, že žalovaný poskytl informace o měření, na kterých se podílel jako přizvaná osoba ve smyslu § 6 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Takovýmto měřením faktorů životních a pracovních podmínek se podílí na výkonu státního dozoru, který patří do hlavní činnosti zdravotních ústavů dle § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Na tuto činnost je zdravotním ústavům poskytován příspěvek ze státního rozpočtu. V tomto smyslu jde o výkon veřejné správy, lze proto hovořit o působnosti žalovaného a na žádost kohokoli žalovaný poskytuje o této činnosti informace. Opačně tomu je v případě, kdy žalovaný na objednávku a za úhradu nestátního subjektu provedl měření hluku či poskytl jinou službu. Provádění této jiné činnosti je obecně zakotveno v § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a její předmět a rozsah uveden ve statutu. Dále ministerstvo poukázalo na závěr Ústavního soudu v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, ve kterém soud akcentoval pojetí informace v tom směru, že se vztahuje především k údajům, která „mají vztah k veřejnému životu nebo souvisejí s veřejným zájmem“. Citovalo též odbornou judikaturu, podle které je vždy třeba vyložit, zda se požadovaná informace vztahuje k zákonem vymezené působnosti povinného subjektu, u níž je s ohledem na veřejnoprávní rozměr (resp. veřejný zájem) dán legitimní zájem veřejnosti na seznámení se s relevantními informacemi ve jménu efektivní veřejné kontroly. V daném případě tomu tak není. Ministerstvo rovněž dospělo k závěru, že pokud v žádosti právně zastoupeného žadatele nebyl obsažen výslovný požadavek na sdělení informací překračujících působnost povinného subjektu, je třeba vycházet z toho, že žadatel svou žádost formuloval v souladu s InfZ. Nelze se proto ztotožnit s námitkou, že informace nebyla poskytnuta úplně.

20. Z uvedeného plyne, že žalobce požadoval po žalovaném poskytnutí informací týkající se měření faktorů prostředí a ovzduší, přičemž výslovně uvedl, že tak činí na základě InfZ. Žalovaný poskytl žalobci pouze informace, které se podle něj týkají jeho působnosti, přičemž tento důvod byl žalobci zřejmý z výzvy ze dne 16. 3. 2018 a přípisu ze dne 3. 4. 2018. Podle žalobce žalovaný tímto postupem zcela nevyčerpal jím podanou žádost. Proti tomu se žalobce bránil podáním z 5. 4. 2018 označeným jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Toto podání bylo předloženo Ministerstvu zdravotnictví, které na věc aplikovalo ustanovení InfZ, odkázalo na závěry vyplývající z judikatury Ústavního soudu a odborné judikatury a podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrdilo postup žalovaného.
21. Pro posouzení projednávané věci soud považuje za nezbytné vyjasnit, podle kterého zákona mělo být v řízení postupováno: zda podle InfZ, tedy obecného předpisu, který žalobce označil již v žádosti, nebo s ohledem na § 2 odst. 3 InfZ podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu na informace o životním prostředí“). Rozhodným je povaha požadované informace. V tomto směru soud dospěl k závěru, že žalobce v celém rozsahu své žádosti požadoval poskytnutí informací o životním prostředí tak, jak je definuje § 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí. Předpisem, podle kterého bylo třeba při vyřizování žádosti postupovat, tak byl zákon o právu na informace o životním prostředí. Žalovaný je podle § 2 písm. b) bodu 3 tohoto zákona povinným subjektem – tzv. pověřenou osobou.
22. Na aplikaci zákona o právu na informace o životním prostředí nic nemůže měnit skutečnost, že žádost o informace byla označena jako „žádost podle InfZ“. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 4. 2007, č. j. 9 Ca 270/2004-39, uvedl, že „není povinností žadatele o informace právně kvalifikovat, podle jaké zákonné normy se informací na povinném subjektu domáhá. Vzhledem k obecné zásadě správního řízení, podle níž rozhodující je obsah Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

samotného podání účastníka řízení, nikoliv jeho (případně nesprávné) označení, nelze z hlediska postupu povinného subjektu při vyřízení předmětné žádosti považovat za závazný odkaz žalobce na zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, obsažený v označení jeho žádosti. I přes tento odkaz je úkolem žalovaného posoudit, o jaké informace se ve skutečnosti jedná a podle kterého právního předpisu má při jejich poskytnutí, event. odepření jejich zpřístupnění, postupovat. Dospěje-li povinný subjekt (ministerstvo) při takovém posouzení k závěru, že žádané informace nejsou informacemi o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů ve smyslu § 2 písm. a) zákona č. 123/1998 Sb., je namístě, aby žádost posoudil a rozhodl o ní na základě obecné právní úpravy týkající se práva na svobodný přístup k informacím, jež je obsažena v zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“. To samé podle tohoto soudu samozřejmě platí i naopak.

23. Ačkoli jsou si InfZ i zákon o právu na informace o životním prostředí podobné, obsahují několik podstatných rozdílů, a to např. ve vymezení náležitostí žádosti o informace, povinných subjektů, důvodů pro neposkytnutí informací, procesních lhůt atd. Liší se rovněž postup při vyřizování žádosti, a to včetně úpravy týkající se opravných prostředků.
24. Podle InfZ platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
25. Podle § 9 odst. 1 zákona o právu na informace o životním prostředí platí, že *pokud povinný subjekt žádosti o zpřístupnění informace, byť i jen zčásti nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro zpřístupnění informace rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace. Je-li povinným subjektem pověřená osoba, která není podle zvláštních právních předpisů oprávněna vydávat rozhodnutí, vydá rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace povinný subjekt, který pověřenou osobu založil, zřídil, řídí nebo pověřil, popřípadě s ní má uzavřenu dohodu podle § 2 písm. b) bodu 3.* Podle § 9 odst. 3 tohoto zákona platí, že *jestliže povinný subjekt ve stanovené lhůtě neposkytl informace či nevydal rozhodnutí, má se za to, že rozhodl informace odepřít.* Ve vztahu k tzv. pověřené osobě, která není podle zvláštních právních předpisů oprávněna vydávat rozhodnutí a kterou je podle zákona (§ 86 zákona o ochraně veřejného zdraví) žalovaný, je zásadní druhá věta prvního odstavce § 9 zákona. Z první věty § 9 odst. 1 totiž vyplývá, že žalovaný jako povinný subjekt informace poskytuje, podle druhé věty ale není oprávněn rozhodnout o jejich odepření, a to ani částečném.
26. Soud v této věci zjistil, že žalovaný již ve výzvě k upřesnění žádosti ze dne 16. 3. 2018 žalobci sdělil, že mu neposkytne část požadovaných informací týkajících se dat o měření faktorů prostředí a ovzduší prováděných na základě objednávek jiných subjektů než hygienických stanic, a že toto odůvodnil. Takovýto postup oprávněného subjektu by podle soudu bylo možné považovat za rozhodnutí o odepření zpřístupnění požadované informace v materiálním smyslu. Avšak vzhledem k tomu, že žalovaný o odepření zpřístupnění informace rozhodovat vůbec oprávněn nebyl, je třeba na jeho sdělení nahlížet jako na tzv. paakt. S ohledem na znění § 9 odst. 1 zákona o právu na informace o životním prostředí byl totiž žalovaný povinen žádost žalobce v části, u které shledal důvody pro neposkytnutí informace, předložit Ministerstvu zdravotnictví jakožto svému zřizovateli

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tak, aby ministerstvo mohlo věc posoudit a příp. rozhodnout o odepření zpřístupnění informace v zákonné lhůtě k vyřízení žádosti. Vzhledem k tomu, že žalovaný toto neučinil, po uplynutí 30denní zákonné lhůty k vyřízení žádosti nastala fikce negativního rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví podle § 9 odst. 3 zákona o právu na informace (k tomu viz také Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o právu na informace o životním prostředí – Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2019, komentář k § 9). Z předložené spisové dokumentace soud zjistil, že toto rozhodnutí nebylo odstraněno.

27. Na základě uvedeného soud uzavřel, že na straně žalovaného nelze shledat nečinnost a uložit mu povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 9. 3. 2018 v části, ve které žalobce požadoval informaci týkající se dat o měření faktorů prostředí a ovzduší prováděných na základě objednávek jiných subjektů než hygienických stanic, neboť s ohledem na aplikovatelnou právní úpravu zákona o právu na informace o životním prostředí (druhá věta § 9 odst. 1 tohoto zákona) žalovaný takovéto rozhodnutí ani vydat nemůže. Stejně tak nečinnost žalovaného nespočívá v tom, že by měl tyto informace poskytnout, neboť soud zjistil, že zde existuje fiktivní rozhodnutí jeho zřizovatele (Ministerstva zdravotnictví) o odepření zpřístupnění této informace, které nebylo zrušeno.
28. Pro úplnost soud dodává, že nečinnost žalovaného neshledává ani v tom, že žalovaný při vyřizování žádosti uvedl, že vyřizuje žádost podle InfZ. Jestliže je na věc aplikován právní předpis, který na ni nedopadá, jedná se obecně o důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, mohlo-li mít takové pochybení za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS). Stejnou optikou je podle tohoto soudu třeba nahlížet na výsledek vyřízení žádosti o poskytnutí informace žalovaným. Žádost o poskytnutí informace v tomto případě totiž byla ve sporné části vyřízena způsobem, který má podle obou zákonů tentýž důsledek: žalovaným odůvodněné neposkytnutí informace by podle InfZ bylo rozhodnutím v materiálním smyslu, v případě zákona o právu na informace o životním prostředí šlo o paakt a následně vzniklou fikci negativního rozhodnutí jeho zřizovatele (k úpravě dle InfZ viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012-76, www.nssoud.cz, k úpravě zákona o právu na informace o životním prostředí viz výše citovaný komentář zákon o právu na informace o životním prostředí). V obou případech tak tímto postupem došlo k neposkytnutí sporné informace a vyčerpání žádosti v celém jejím rozsahu. S ohledem na shodný postoj žalovaného a jeho zřizovatele ohledně povahy požadovaných informací je tak zřejmé, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, byl výsledek vyřízení žádosti žalovaným týž jako by byl při užití zákona o právu na informace o životním prostředí: tedy že žalobci by informace byly poskytnuty, resp. neposkytnuty ve stejném rozsahu. Nečinnost žalovaného tedy nelze konstruovat na základě toho, že při jejím vyřízení výslovně nepostupoval podle aplikovatelného zákona o právu na informace o životním prostředí (který navíc zakládá zmíněnou fikci negativního rozhodnutí), a z toho nelze ani dovozovat, že žádost žalobce dosud nevyřídil.
29. Soud závěrem konstatuje, že na straně žalovaného lze seznat pochybení v tom, že žalobcovu žádost o informace v části, ve které se domníval, že informace nemají být poskytnuty, včas nepředložil Ministerstvu zdravotnictví. Proti tomuto pochybení se však nelze bránit nečinností žalobou podanou proti žalovanému. V důsledku včasného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepředložení části žádosti ministerstvu totiž s ohledem na právní úpravu § 9 zákona o právu na informace o životním prostředí nastala fikce negativního rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, které nebylo zrušeno. Za stávající situace je celá žádost o informace vyčerpána. Soud proto u žalovaného neshledal ke dni vydání tohoto rozsudku nečinnost ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na předmět tohoto řízení a vázanost označením žalovaného tak soudu nezbyvá než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

30. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. března 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.